ZBIERKA ZÁKONOV
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Ročník 2002

Vyhlásené: 29.06.2002 Vyhlásená verzia v Zbierke zákonov Slovenskej republiky

Obsah tohto dokumentu má informatívny charakter.

344

OZNÁMENIE
Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky

Ministerstvo zahraničných vecí Slovenskej republiky oznamuje, že 19. októbra 1996 bol v Haagu prijatý Dohovor o právomoci, rozhodnom práve, uznávaní a výkone a spolupráci v oblasti rodičovských práv a povinností a opatrení na ochranu dieťaťa.

Slovenská republika podpísala dohovor v Haagu 1. júna 1999.

Národná rada Slovenskej republiky vyslovila súhlas s týmto dohovorom uznesením č. 1393 zo 16. mája 2001 a prezident Slovenskej republiky ho ratifikoval 24. augusta 2001. Ratifikačná listina bola uložená na Ministerstve zahraničných vecí Holandského kráľovstva, depozitára dohovoru, 21. septembra 2001.

Dohovor nadobudol platnosť 1. januára 2002 na základe článku 61 ods. 3 a pre Slovenskú republiku nadobudol platnosť v ten istý deň.

Slovenská republika uplatnila pri ratifikácii tohto dohovoru k článku 55 túto výhradu:

„Podľa článku 60 dohovoru si Slovenská republika vyhradzuje právomoc svojich orgánov na prijímanie opatrení na ochranu nehnuteľného majetku dieťaťa, ktorý sa nachádza na území Slovenskej republiky, a vyhradzuje si právo neuznať rodičovské právo alebo povinnosť, alebo opatrenie v rozsahu, v akom je nezlučiteľné s opatrením prijatým vo vzťahu k takému majetku jej orgánmi.".

Slovenská republika súčasne urobila k článku 34 ods. 2 toto vyhlásenie:

„Slovenská republika vyhlasuje, že žiadosti podľa článku 34 ods. 1 tohto dohovoru sa smú zasielať jej orgánom len prostredníctvom ústredného orgánu.".

Prílohou tohto oznámenia je Zoznam zmluvných strán dohovoru k dňu nadobudnutia jeho platnosti a prehľad ich výhrad a vyhlásení.

DOHOVOR

o právomoci, rozhodnom práve, uznávaní a výkone a spolupráci v oblasti rodičovských práv a povinností a opatrení na ochranu dieťaťa

(uzavretý 19. októbra 1996)

Signatárske štáty tohto dohovoru,

berúc do úvahy potrebu posilniť ochranu detí v situáciách, ktoré majú medzinárodný charakter,

želajúc si vyhnúť sa konfliktom svojich právnych systémov v otázkach právomoci, rozhodného práva, uznávania a výkonu opatrení na ochranu dieťaťa,

pripomínajúc dôležitosť medzinárodnej spolupráce na ochranu detí,

potvrdzujúc, že najlepší záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom,

zisťujúc potrebu revízie Dohovoru o právomoci orgánov a o rozhodnom práve v oblasti ochrany maloletých z 5. októbra 1961,

želajúc si prijať spoločné ustanovenia na dosiahnutie tohto cieľa s prihliadnutím na Dohovor OSN o právach dieťaťa z 20. novembra 1989,

dohodli sa takto:

I. KAPITOLA
ROZSAH DOHOVORU

Článok 1

1. Cieľom tohto dohovoru je
   a) určiť, orgány ktorého štátu majú právomoc prijímať opatrenia na ochranu osoby alebo majetku dieťaťa,
   b) určiť, aký právny poriadok majú tieto orgány použiť pri výkone svojej právomoci,
   c) určiť, aký právny poriadok je rozhodujúci na posúdenie rodičovských práv a povinností,
   d) upraviť uznávanie a výkon takých ochranných opatrení vo všetkých zmluvných štátoch,
   e) vytvoriť medzi orgánmi zmluvných štátov spoluprácu v rozsahu potrebnom na dosiahnutie účelu tohto dohovoru.
2. Na účely dohovoru výraz „rodičovské práva a povinnosti" zahŕňa rodičovskú moc alebo iný podobný vzťah, ktorý určuje práva, oprávnenia a povinnosti rodičov, opatrovníkov alebo iných zákonných zástupcov k osobe alebo majetku dieťaťa.

Článok 2

Dohovor sa vzťahuje na deti od ich narodenia až do dosiahnutia veku 18 rokov.

Článok 3

Opatrenia uvedené v článku 1 sa môžu týkať najmä

a) nadobúdania, výkonu, odňatia alebo obmedzenia rodičovských práv a povinností, ako aj ich prenesenia,

b) opatrovníckeho práva vrátane práv týkajúcich sa starostlivosti o osobu dieťaťa, najmä práva určiť miesto jeho pobytu, a práva na styk s dieťaťom vrátane práva odviesť dieťa na obmedzený čas na iné miesto, ako je miesto jeho obvyklého pobytu,

c) inštitútu opatrovníctva, poručníctva a podobných inštitútov,

d) určenia a úloh osôb alebo inštitúcií, ktoré sú zodpovedné za osobu dieťaťa alebo za jeho majetok, ktoré dieťa zastupujú alebo mu pomáhajú,

e) umiestnenia dieťaťa do pestúnskej starostlivosti alebo do zariadenia starostlivosti o dieťa, alebo zabezpečenia jeho výchovy inštitútom kafala alebo iným podobným inštitútom,

f) dohľadu verejných orgánov nad starostlivosťou o dieťa vykonávanou osobou, ktorá má zodpovednosť za dieťa,

g) správy, udržovania alebo nakladania s majetkom dieťaťa.

Článok 4

Dohovor sa nevzťahuje

a) na určovanie alebo popretie rodičovstva,

b) na rozhodnutia o osvojení, opatrenia predchádzajúce osvojeniu alebo vyhlásenie osvojenia za neplatné, alebo jeho zrušenie,

c) na meno a priezvisko dieťaťa,

d) na nadobudnutie plnej právnej spôsobilosti dieťaťa,

e) na vyživovaciu povinnosť,

f) na trusty alebo otázky dedenia,

g) na sociálne zabezpečenie,

h) na verejné opatrenia všeobecnej povahy vo veciach vzdelávania alebo zdravia,

i) na opatrenia uložené ako sankcia za trestné činy spáchané deťmi,

j) na rozhodnutia vo veciach azylového práva a prisťahovalectva.

II. KAPITOLA
PRÁVOMOC

Článok 5

1. Právomoc prijímať opatrenia na ochranu dieťaťa alebo jeho majetku majú justičné alebo správne orgány zmluvného štátu, kde má dieťa svoj obvyklý pobyt.
2. Ak dôjde k zmene obvyklého pobytu dieťaťa na územie iného zmluvného štátu, nadobudnú s výnimkou ustanovenia článku 7 právomoc orgány štátu nového obvyklého pobytu dieťaťa.

Článok 6

1. Právomoc rozhodovať v rozsahu článku 5 ods. 1 o utečeneckých deťoch a deťoch, ktoré sa dostali do cudziny v dôsledku nepokojov v ich domovskom štáte, majú orgány zmluvného štátu, na ktorého území sa deti nachádzajú v dôsledku premiestnenia.
2. Ustanovenie predchádzajúceho odseku sa uplatní aj vo vzťahu k deťom, ktorých obvyklý pobyt nemožno určiť.

Článok 7

1. V prípade neoprávneného premiestnenia alebo zadržania dieťaťa si orgány zmluvného štátu, kde malo dieťa svoj obvyklý pobyt bezprostredne pred svojím premiestnením alebo zadržaním,

zachovávajú právomoc až dovtedy, kým dieťa nadobudlo obvyklý pobyt na území druhého štátu a

a) osoba, inštitúcia alebo iná právnická osoba vykonávajúca opatrovnícke právo sa zmierila s premiestnením alebo zadržaním, alebo

b) dieťa malo pobyt na území druhého štátu aspoň jeden rok po tom, ako sa osoba, inštitúcia alebo iná právnická osoba vykonávajúca opatrovnícke právo dozvedela alebo mohla dozvedieť o mieste pobytu dieťaťa, nekoná sa o žiadosti o návrat podanej v tejto lehote, a dieťa sa zžilo s novým prostredím.

2. Premiestnenie alebo zadržanie dieťaťa sa považuje za neoprávnené, ak

a) je porušením opatrovníckeho práva, ktoré nadobudla osoba, inštitúcia alebo iná právnická osoba buď spoločne, alebo samostatne podľa právneho poriadku štátu, kde malo dieťa svoj obvyklý pobyt bezprostredne pred premiestnením alebo zadržaním, a

b) v čase jeho premiestnenia alebo zadržania sa toto právo aj skutočne vykonávalo buď spoločne, alebo samostatne, alebo by sa takto vykonávalo, ak by nedošlo k premiestneniu či zadržaniu.

Opatrovnícke právo uvedené v písmene a) možno nadobudnúť najmä priamo zo zákona alebo na základe rozhodnutia súdu alebo správneho orgánu, alebo na základe dohody platnej podľa právneho poriadku tohto štátu.

3. Kým si orgány podľa odseku 1 zachovávajú právomoc, môžu orgány zmluvného štátu, na ktorého územie bolo dieťa premiestnené alebo na ktorého území je zadržiavané, prijímať iba naliehavé opatrenia podľa článku 11 potrebné na ochranu osoby alebo majetku dieťaťa.

Článok 8

1. Vo výnimočných prípadoch, ak sa orgán zmluvného štátu, ktorý má právomoc podľa článku 5 alebo 6, domnieva, že orgán iného zmluvného štátu je v konkrétnom prípade v lepšej situácii na posúdenie najlepšieho záujmu dieťaťa, môže buď
- priamo, alebo prostredníctvom ústredného orgánu svojho štátu požiadať orgán tohto druhého zmluvného štátu, aby prevzal právomoc a prijal ochranné opatrenia, ktoré bude považovať za potrebné, alebo
- prerušiť konanie vo veci a vyzvať účastníkov, aby podali svoj návrh orgánu druhého štátu.

2. Za podmienok uvedených v predchádzajúcom odseku sa možno obrátiť na orgán niektorého z týchto zmluvných štátov:

a) štát, ktorého štátne občianstvo má dieťa,

b) štát, na ktorého území sa nachádza majetok dieťaťa,

c) štát, na ktorého orgán bol podaný návrh na rozvod, rozluku alebo anulovanie manželstva rodičov dieťaťa,

d) štát, s ktorým má dieťa podstatnú väzbu.

3. Zúčastnené orgány môžu spolu komunikovať na účely výmeny názorov.

4. Orgán dožiadaný podľa odseku 1 môže prevziať právomoc od orgánu, ktorý má právomoc podľa článku 5 alebo 6, ak sa domnieva, že tento postup je v najlepšom záujme dieťaťa.

Článok 9

1. Ak sa orgány zmluvného štátu uvedeného v článku 8 ods. 2 domnievajú, že v konkrétnom prípade sú v lepšej situácii na posúdenie najlepšieho záujmu dieťaťa, môžu buď
- požiadať príslušný orgán zmluvného štátu, kde má dieťa svoj obvyklý pobyt, priamo alebo prostredníctvom ústredného orgánu toho štátu, aby sa im povolilo prevziať právomoc a prijať ochranné opatrenia, ktoré považujú za potrebné, alebo

- vyzvať účastníkov, aby sami podali taký návrh orgánom zmluvného štátu, kde má dieťa svoj obvyklý pobyt.

2. Zúčastnené orgány môžu spolu komunikovať na účely výmeny názorov.

3. Orgán, ktorý podal žiadosť, môže začať vykonávať právomoc namiesto orgánu zmluvného štátu, kde má dieťa svoj obvyklý pobyt, iba ak tento druhý orgán so žiadosťou súhlasil.

Článok 10

1. Bez ohľadu na články 5 až 9 môžu orgány zmluvného štátu pri výkone svojej právomoci na rozhodovanie o rozvode, rozluke alebo anulovaní manželstva rodičov dieťaťa, ktoré má obvyklý pobyt na území iného zmluvného štátu, ak to upravuje právny poriadok ich štátu, prijať aj opatrenia na ochranu osoby alebo majetku tohto dieťaťa,

   a) ak v čase začatia konania má jeden z rodičov dieťaťa obvyklý pobyt na území tohto štátu a ak jeden z nich má rodičovské práva a povinnosti k tomuto dieťaťu, a

   b) ak rodičia, ako aj každá iná osoba, ktorá má rodičovské práva a povinnosti k tomuto dieťaťu, prijali právomoc týchto orgánov na prijatie ochranných opatrení, a ak je výkon tejto právomoci v najlepšom záujme dieťaťa.

2. Právomoc podľa odseku 1 na prijímanie opatrení na ochranu dieťaťa zanikne, len čo sa rozhodnutie o návrhu na rozvod, rozluku alebo anulovanie manželstva stalo právoplatným alebo len čo sa konanie skončilo z iného dôvodu.

Článok 11

1. V každom naliehavom prípade majú orgány ktoréhokoľvek zmluvného štátu, na ktorého území sa nachádza dieťa alebo jeho majetok, právomoc na prijatie potrebných ochranných opatrení.

2. Platnosť opatrení prijatých podľa predchádzajúceho odseku, vzťahujúcich sa na dieťa s obvyklým pobytom na území zmluvného štátu, zanikne, len čo orgány, ktoré majú právomoc podľa článkov 5 až 10, prijmú opatrenia vyžadované situáciou.

3. Platnosť opatrení prijatých podľa odseku 1, vzťahujúcich sa na dieťa s obvyklým pobytom na území nezmluvného štátu, zanikne v každom zmluvnom štáte, len čo sa opatrenia vyžadované situáciou a prijaté orgánmi iného štátu uznali v danom zmluvnom štáte.

Článok 12

1. S výhradou článku 7 majú orgány zmluvného štátu, na ktorého území sa nachádza dieťa alebo jeho majetok, právomoc na prijímanie opatrení dočasnej povahy na ochranu osoby alebo majetku dieťaťa s územnou pôsobnosťou obmedzenou na tento štát, ak také opatrenia nie sú nezlučiteľné s opatreniami, ktoré už prijali orgány s právomocou podľa článkov 5 až 10.

2. Platnosť opatrení prijatých na základe predchádzajúceho odseku, vzťahujúcich sa na dieťa s obvyklým pobytom na území zmluvného štátu, zanikne, len čo orgány, ktoré majú právomoc podľa článkov 5 až 10, prijmú opatrenia vyžadované situáciou.

3. Platnosť opatrení prijatých podľa odseku 1, vzťahujúcich sa na dieťa s obvyklým pobytom na území nezmluvného štátu, zanikne v každom zmluvnom štáte, len čo sa opatrenia vyžadované situáciou a prijaté orgánmi iného štátu uznali v danom zmluvnom štáte.

Článok 13

1. Orgány zmluvného štátu, ktoré majú právomoc podľa článkov 5 až 10 na prijímanie opatrení na ochranu osoby alebo majetku dieťaťa, musia upustiť od výkonu svojej právomoci, ak v čase začatia konania boli už o prijatie zodpovedajúcich opatrení požiadané orgány iného zmluvného štátu, ktoré v čase podania návrhu mali právomoc podľa článkov 5 až 10, a o opatreniach ešte nebolo rozhodnuté.

2. Ustanovenie predchádzajúceho odseku sa neuplatní, ak orgány, ktorým bol pôvodne podaný návrh, odmietli vykonávať svoju právomoc.

Článok 14

Opatrenia prijaté podľa článkov 5 až 10 zostanú v platnosti za podmienok v nich určených, aj keď v dôsledku zmeny okolností zaniknú skutočnosti, na ktorých bola založená právomoc, až kým ich nezmenia, nenahradia alebo nezrušia orgány, ktoré majú právomoc podľa dohovoru.

III. KAPITOLA
ROZHODNÉ PRÁVO

Článok 15

1. Pri výkone právomoci podľa ustanovení II. kapitoly použijú orgány zmluvných štátov právo svojho štátu.
2. Ak to však vyžaduje ochrana osoby alebo majetku dieťaťa, výnimočne môžu použiť alebo prihliadnuť na právo iného štátu, s ktorým má situácia podstatnú väzbu.
3. Ak dôjde k zmene obvyklého pobytu dieťaťa do iného zmluvného štátu, od okamihu tejto zmeny sa podmienky vykonávania opatrení prijatých v štáte bývalého obvyklého pobytu dieťaťa spravujú právom štátu nového obvyklého pobytu.

Článok 16

1. Nadobúdanie alebo zánik rodičovských práv a povinností priamo zo zákona, bez zásahu súdneho alebo správneho orgánu sa spravuje právom štátu, kde má dieťa obvyklý pobyt.
2. Nadobúdanie alebo zánik rodičovských práv a povinností na základe dohody alebo jednostranného úkonu, bez zásahu súdneho alebo správneho orgánu sa spravuje právom štátu, kde má obvyklý pobyt dieťa v čase nadobudnutia platnosti dohody alebo jednostranného úkonu.
3. Rodičovské práva a povinnosti, ktoré existujú podľa práva štátu, kde má dieťa obvyklý pobyt, zostávajú zachované aj po zmene obvyklého pobytu do iného štátu.
4. Ak dôjde k zmene obvyklého pobytu dieťaťa, spravuje sa nadobudnutie rodičovských práv a povinností priamo zo zákona osobou, ktorá ich nenadobudla už predtým, právom štátu nového obvyklého pobytu.

Článok 17

Výkon rodičovských práv a povinností sa spravuje právom štátu obvyklého pobytu dieťaťa. Ak dôjde k zmene obvyklého pobytu dieťaťa, spravuje sa ich výkon právom štátu nového obvyklého pobytu.

Článok 18

Rodičovské práva a povinnosti podľa článku 16 sa môžu odňať alebo podmienky ich výkonu sa môžu zmeniť opatreniami prijatými podľa tohto dohovoru.

Článok 19

1. Platnosť právneho úkonu uzavretého medzi treťou osobou a inou osobou, ktorá by podľa práva štátu, v ktorom k úkonu došlo, bola oprávnená konať ako zákonný zástupca dieťaťa, nemôže sa napadnúť, ani tretia osoba sa nemôže brať na zodpovednosť len z dôvodu, že iná osoba nebola oprávnená konať ako zákonný zástupca dieťaťa podľa rozhodného práva určeného ustanoveniami tejto kapitoly okrem prípadov, keď tretia osoba vedela alebo mala vedieť, že rodičovské práva a povinnosti sa spravujú takto určeným právom.

2. Predchádzajúci odsek sa použije iba v prípade, ak k právnemu úkonu došlo medzi osobami prítomnými na území toho istého štátu.

Článok 20

Ustanovenia tejto kapitoly sa použijú, aj keď právo, na ktoré odkazujú, je právom nezmluvného štátu.

Článok 21

1. Na účely tejto kapitoly pojem "právo" označuje všetky platné právne normy štátu okrem kolíznych noriem.
2. Ak však rozhodným právom podľa článku 16 je právo nezmluvného štátu, pričom kolízne normy tohto štátu odkazujú na právo ďalšieho nezmluvného štátu, ktorý by použil svoje hmotnoprávne normy, použijú sa normy tohto ďalšieho štátu. Ak by však tento ďalší nezmluvný štát nepoužil svoje hmotnoprávne normy, rozhodným právom je právo podľa článku 16.

Článok 22

Použitie práva určeného podľa ustanovení tejto kapitoly možno odmietnuť, iba ak by jeho použitie s prihliadnutím na najlepší záujem dieťaťa bolo v zjavnom rozpore s verejným poriadkom.

IV. KAPITOLA
UZNANIE A VÝKON

Článok 23

1. Opatrenia prijaté orgánmi zmluvného štátu sa uznávajú bez ďalšieho konania vo všetkých ostatných zmluvných štátoch.
2. Uznanie sa však môže odmietnuť,
   a) ak opatrenie prijal orgán, ktorý si právomoc nezaložil na žiadnom z princípov uvedených v II. kapitole,
   b) ak v rozpore so základnými zásadami konania dožiadaného štátu sa opatrenie s výnimkou naliehavých prípadov prijalo v súdnom alebo správnom konaní bez toho, aby sa dieťaťu dala možnosť vyjadriť sa,
   c) na návrh osoby, ktorá tvrdí, že opatrenie zasahuje do jej rodičovských práv a povinností, ak sa také opatrenie s výnimkou naliehavých prípadov prijalo bez toho, aby táto osoba mala možnosť vyjadriť sa,
   d) ak by uznanie bolo s prihliadnutím na najlepší záujem dieťaťa v zjavnom rozpore s verejným poriadkom dožiadaného štátu,
   e) ak je opatrenie nezlučiteľné s opatrením prijatým neskôr v nezmluvnom štáte obvyklého pobytu dieťaťa, ak také neskoršie opatrenie je uznateľné v dožiadanom štáte,
   f) ak sa nedodržal postup podľa článku 33.

Článok 24

Bez ohľadu na článok 23 ods. 1 každá zainteresovaná osoba môže požiadať príslušné orgány zmluvného štátu, aby rozhodli o uznaní alebo neuznaní opatrenia prijatého v inom zmluvnom štáte. Konanie sa spravuje právnym poriadkom dožiadaného štátu.

Článok 25

Orgán dožiadaného štátu je viazaný skutkovými zisteniami, na ktorých založil svoju právomoc orgán štátu, ktorý prijal opatrenie.

Článok 26

1. Ak opatrenia prijaté a vykonateľné v jednom zmluvnom štáte treba vykonať v inom zmluvnom štáte, na návrh zainteresovanej osoby sa nariadi ich výkon alebo sa zaregistrujú na účely výkonu v tomto štáte spôsobom upraveným právnym poriadkom tohto štátu.
2. Každý zmluvný štát použije na nariadenie výkonu alebo na registráciu jednoduchý a rýchly procesný postup.
3. Nariadenie výkonu alebo registrácia sa môže odmietnuť len z jedného z dôvodov uvedených v článku 23 ods. 2.

Článok 27

S výnimkou preskúmania potrebného na uplatnenie predchádzajúcich článkov sa prijaté opatrenia nesmú preskúmavať vo veci samej.

Článok 28

Opatrenia prijaté v jednom zmluvnom štáte, ktorých výkon sa nariadil alebo ktoré sa zaregistrovali na účely výkonu v druhom zmluvnom štáte, v tomto štáte sa vykonajú tak, ako keby ich prijali orgány tohto štátu. Výkon sa uskutoční podľa právneho poriadku dožiadaného štátu v rozsahu, v akom to tento právny poriadok umožňuje, s prihliadnutím na najlepší záujem dieťaťa.

V. KAPITOLA

SPOLUPRÁCA

Článok 29

1. Zmluvný štát určí jeden ústredný orgán na vykonávanie úloh, ktoré takým orgánom ukladá dohovor.
2. Federálne štáty, štáty s viacerými právnymi systémami alebo štáty s autonómnymi územnými celkami môžu určiť viac ústredných orgánov a vymedziť ich územnú alebo personálnu pôsobnosť. Ak štát určil viac ústredných orgánov, určí, ktorému ústrednému orgánu sa majú zasielať písomnosti na účely ich postúpenia príslušnému ústrednému orgánu tohto štátu.

Článok 30

1. Ústredné orgány navzájom spolupracujú a podporujú spoluprácu medzi príslušnými orgánmi svojich štátov na dosiahnutie cieľov dohovoru.
2. Ústredné orgány v súvislosti s vykonávaním dohovoru prijímajú všetky vhodné opatrenia, aby poskytli informácie o právnom poriadku svojich štátov v oblasti ochrany detí, ako aj o službách existujúcich v ich štátoch v tejto oblasti.

Článok 31

Ústredný orgán zmluvného štátu prijíma buď priamo, alebo prostredníctvom verejných orgánov, alebo iných inštitúcií všetky vhodné opatrenia, aby

a) uľahčil komunikáciu a poskytol pomoc podľa článkov 8 a 9 a podľa tejto kapitoly,

b) uľahčil dosiahnutie zmiernych riešení týkajúcich sa ochrany osoby alebo majetku dieťaťa vo veciach, na ktoré sa uplatňuje dohovor, prostredníctvom mediácie, zmierovacieho konania alebo podobných metód,

c) poskytol na žiadosť príslušného orgánu iného zmluvného štátu pomoc pri vypátraní dieťaťa, keď je predpoklad, že dieťa sa nachádza na území dožiadaného štátu a potrebuje ochranu.

Článok 32

Na odôvodnenú žiadosť ústredného orgánu alebo iného príslušného orgánu zmluvného štátu, s ktorým má dieťa podstatnú väzbu, ústredný orgán zmluvného štátu, kde má dieťa obvyklý pobyt a kde sa nachádza, priamo alebo prostredníctvom verejných orgánov alebo iných inštitúcií môže

a) poskytnúť správu o situácii dieťaťa,

b) požiadať príslušný orgán svojho štátu, aby posúdil, či treba prijať opatrenia na ochranu osoby alebo majetku dieťaťa.

Článok 33

1. Keď orgán, ktorý má právomoc podľa článkov 5 až 10, zvažuje umiestnenie dieťaťa do pestúnskej alebo ústavnej starostlivosti, alebo zabezpečenie jeho výchovy prostredníctvom inštitútu kafala, alebo iného podobného inštitútu, a ak sa také umiestnenie alebo zabezpečenie výchovy má uskutočniť v druhom zmluvnom štáte, najprv sa poradí s ústredným orgánom alebo s iným príslušným orgánom tohto druhého štátu. Na tento účel mu zašle správu o dieťati spolu s uvedením dôvodov na navrhované umiestnenie alebo zabezpečenie výchovy.

2. Rozhodnutie o umiestnení alebo zabezpečení výchovy sa môže v dožadujúcom štáte prijať len vtedy, ak ústredný orgán alebo iný príslušný orgán dožiadaného štátu vyjadril s prihliadnutím na najlepší záujem dieťaťa súhlas s takým umiestnením alebo zabezpečením výchovy.

Článok 34

1. Ak sa zvažuje prijatie ochranného opatrenia, orgány príslušné podľa tohto dohovoru môžu, ak si to situácia dieťaťa vyžaduje, požiadať akýkoľvek orgán iného zmluvného štátu, ktorý má k dispozícii informácie relevantné na ochranu dieťaťa, aby im ich poskytol.

2. Zmluvný štát môže vyhlásiť, že žiadosti podľa odseku 1 sa smú zasielať jeho orgánom len prostredníctvom jeho ústredného orgánu.

Článok 35

1. Príslušné orgány zmluvného štátu môžu požiadať orgány iného zmluvného štátu o pomoc pri výkone ochranných opatrení prijatých podľa tohto dohovoru, najmä pri zabezpečení účinného výkonu práva styku s dieťaťom, ako aj práva na udržiavanie pravidelných priamych kontaktov s dieťaťom.

2. Orgány zmluvného štátu, na ktorého území nemá dieťa svoj obvyklý pobyt, môžu na žiadosť rodiča, ktorý býva na území tohto štátu a žiada o úpravu práva styku s dieťaťom, zhromaždiť informácie alebo dôkazy a vysloviť sa o spôsobilosti rodiča vykonávať styk s dieťaťom a o podmienkach, za akých by sa styk mal vykonávať. Orgán, ktorý na základe svojej právomoci podľa článkov 5 až 10 rozhoduje o návrhu na úpravu styku s dieťaťom, vezme pred vydaním svojho rozhodnutia do úvahy takto zhromaždené informácie, dôkazy a vyjadrenia.

3. Orgán, ktorý na základe svojej právomoci podľa článkov 5 až 10 rozhoduje o práve styku s dieťaťom, môže odročiť konanie až do predloženia výsledku žiadosti podanej podľa odseku 2, najmä ak rozhoduje o návrhu na obmedzenie alebo zrušenie práva styku priznaného v štáte bývalého obvyklého pobytu dieťaťa.

4. Ustanovenia tohto článku nebránia orgánu, ktorý má právomoc podľa článkov 5 až 10, prijať dočasné opatrenia na obdobie, kým sa mu nepredloží výsledok žiadosti podanej podľa odseku 2.

Článok 36

V každom prípade, keď je dieťa vystavené vážnemu nebezpečenstvu, príslušné orgány zmluvného štátu, v ktorom sa prijali alebo sa zvažujú opatrenia na ochranu tohto dieťaťa, ak majú informáciu, že sa zmenil pobyt dieťaťa alebo že dieťa sa nachádza na území iného štátu, informujú orgány tohto štátu o existujúcom nebezpečenstve a o prijatých alebo zvažovaných opatreniach.

Článok 37

Orgán nepožiada ani nezašle informácie podľa tejto kapitoly, ak sa domnieva, že by to mohlo ohroziť osobu alebo majetok dieťaťa, alebo spôsobiť vážne ohrozenie slobody, alebo života člena rodiny dieťaťa.

Článok 38

1. Bez ohľadu na možnosť požadovať primeranú úhradu za poskytnuté služby ústredné orgány a iné verejné orgány zmluvných štátov znášajú náklady, ktoré im vzniknú pri vykonávaní ustanovení tejto kapitoly.
2. Zmluvný štát môže o úhrade nákladov uzavrieť dohody s jedným alebo s viacerými zmluvnými štátmi.

Článok 39

Zmluvný štát môže uzavrieť s jedným alebo s viacerými zmluvnými štátmi dohody na účely zlepšenia vykonávania tejto kapitoly vo vzájomných vzťahoch. Štáty, ktoré takú dohodu uzavrú, zašlú jej kópiu depozitárovi dohovoru.

VI. KAPITOLA

VŠEOBECNÉ USTANOVENIA

Článok 40

1. Orgány zmluvného štátu, kde má dieťa obvyklý pobyt, alebo orgány zmluvného štátu, kde sa prijalo ochranné opatrenie, môžu vydať nositeľovi rodičovských práv a povinností alebo inej osobe, ktorej sa zverila ochrana osoby alebo majetku dieťaťa, na jej žiadosť osvedčenie o jej právnom postavení a o rozsahu jej oprávnení.
2. Kým sa nepreukáže opak, platí domnienka, že osoba má postavenie a oprávnenia uvedené v osvedčení.
3. Každý zmluvný štát určí orgány oprávnené vydávať osvedčenia.

Článok 41

Osobné údaje zhromaždené alebo zaslané na základe tohto dohovoru sa smú použiť výlučne na účely, na ktoré sa zhromaždili alebo zaslali.

Článok 42

Orgány, ktorým sa informácie zaslali, zaručia ich dôvernosť podľa právneho poriadku svojho štátu.

Článok 43

Doklady zaslané alebo vydané podľa tohto dohovoru sú oslobodené od vyššieho overenia alebo od inej podobnej formálnej náležitosti.

Článok 44

Každý zmluvný štát môže určiť orgány, ktorým sa zasielajú žiadosti podľa článkov 8, 9 a 33.

Článok 45

1. Určenie orgánov podľa článkov 29 a 44 sa oznámi Stálemu byru Haagskej konferencie medzinárodného práva súkromného.
2. Vyhlásenie podľa článku 34 ods. 2 sa zašle depozitárovi dohovoru.

Článok 46

Zmluvný štát, v ktorom sa v oblasti ochrany dieťaťa a jeho majetku uplatňujú rôzne systémy práva alebo súbory právnych noriem, nemusí uplatňovať pravidlá tohto dohovoru na riešenie konfliktov, ktoré sa týkajú len týchto systémov alebo súborov právnych noriem.

Článok 47

Vo vzťahu k štátu, ktorý má v otázkach upravených týmto dohovorom dva systémy alebo viac systémov práva, alebo súborov právnych noriem, ktoré sa uplatňujú na rôznych územných celkoch,

1. každý odkaz na obvyklý pobyt na území tohto štátu sa považuje za odkaz na obvyklý pobyt na územnom celku tohto štátu,
2. každý odkaz na prítomnosť dieťaťa na území tohto štátu sa považuje za odkaz na prítomnosť dieťaťa na územnom celku tohto štátu,
3. každý odkaz na majetok dieťaťa nachádzajúci sa na území tohto štátu sa považuje za odkaz na majetok nachádzajúci sa na územnom celku tohto štátu,
4. každý odkaz na štát, ktorého štátnym občanom je dieťa, považuje sa za odkaz na územný celok určený právnym poriadkom tohto štátu, alebo ak právny poriadok neobsahuje takéto pravidlá, na územný celok, s ktorým má dieťa najužšiu väzbu,
5. každý odkaz na štát, ktorého orgány konajú o návrhu na rozvod, rozluku alebo anulovanie manželstva rodičov dieťaťa, považuje sa za odkaz na územný celok, ktorého orgánom sa podal taký návrh,
6. každý odkaz na štát, s ktorým má dieťa podstatnú väzbu, považuje sa za odkaz na územný celok, s ktorým má dieťa takú väzbu,
7. každý odkaz na štát, do ktorého bolo dieťa neoprávnene premiestnené alebo v ktorom bolo zadržané, považuje sa za odkaz na územný celok, do ktorého bolo dieťa neoprávnene premiestnené alebo v ktorom bolo zadržané,
8. každý odkaz na inštitúcie alebo orgány štátu okrem ústredných orgánov sa považuje za odkaz na inštitúcie alebo orgány oprávnené konať na území daného územného celku,
9. každý odkaz na právo, právny poriadok, konanie alebo orgán štátu, kde sa prijalo opatrenie, považuje sa za odkaz na právo, právny poriadok, konanie alebo orgán územného celku, kde sa prijalo opatrenie,

10. každý odkaz na právo, právny poriadok, konanie alebo orgán dožiadaného štátu sa považuje za odkaz na právo, právny poriadok, konanie alebo orgán územného celku, kde sa žiada o uznanie alebo o výkon.

Článok 48

Na určenie rozhodného práva podľa III. kapitoly vo vzťahu k štátu, ktorý sa skladá z dvoch alebo z viacerých celkov, pričom každý z nich má svoj vlastný právny poriadok alebo súbor právnych noriem v otázkach upravených týmto dohovorom, použijú sa tieto pravidlá:

a) ak existujú v tomto štáte pravidlá, ktoré určujú, ktorého územného celku právny poriadok sa použije, použije sa právny poriadok tohto celku,

b) ak také pravidlá neexistujú, použije sa právny poriadok územného celku určený podľa článku 47.

Článok 49

Na určenie rozhodného práva podľa III. kapitoly vo vzťahu k štátu, ktorý sa skladá z dvoch alebo z viacerých celkov, pričom každý z nich používa vo vzťahu k rôznym kategóriám osôb v otázkach upravených týmto dohovorom iný právny poriadok alebo súbor právnych noriem, použijú sa tieto pravidlá:

a) ak existujú v tomto štáte pravidlá, ktoré určujú, ktorý z týchto právnych poriadkov sa použije, použije sa takto určený právny poriadok,

b) ak také pravidlá neexistujú, použije sa právny poriadok alebo súbor právnych noriem, s ktorým má dieťa najužšiu väzbu.

Článok 50

Tento dohovor nemá vplyv na uplatňovanie Dohovoru o občianskoprávnych aspektoch medzinárodných únosov detí z 25. októbra 1980 medzi zmluvnými stranami oboch dohovorov. Nič však nebráni uplatneniu ustanovení tohto dohovoru na účely zabezpečenia návratu dieťaťa, ktoré bolo neoprávnene premiestnené alebo zadržané, alebo na zabezpečenie práva styku s dieťaťom.

Článok 51

Medzi zmluvnými štátmi tento dohovor nahradí Dohovor o právomoci orgánov a o rozhodnom práve v oblasti ochrany maloletých z 5. októbra 1961 a Dohovor upravujúci opatrovníctvo nad maloletými podpísaný v Haagu 12. júna 1902 bez vplyvu na uznávanie opatrení prijatých podľa uvedeného dohovoru z 5. októbra 1961.

Článok 52

1. Dohovor nemá vplyv na medzinárodnú zmluvu, ktorej zmluvnými stranami sú zmluvné štáty tohto dohovoru a ktorá obsahuje ustanovenia týkajúce sa otázok upravených dohovorom, ak zmluvné štáty tejto medzinárodnej zmluvy nevyhlásia inak.

2. Dohovor nebráni jednému alebo viacerým zmluvným štátom uzavrieť dohody, ktoré obsahujú ustanovenia týkajúce sa otázok upravených týmto dohovorom a vzťahujúce sa na deti s obvyklým pobytom na území zmluvného štátu takých dohôd.

3. Dohody, ktoré uzavrie jeden alebo viacero zmluvných štátov v otázkach upravených týmto dohovorom, nemajú vplyv na používanie ustanovení dohovoru vo vzťahu medzi týmito štátmi a ostatnými zmluvnými štátmi dohovoru.

4. Predchádzajúce odseky sa použijú aj na vzorové zákony založené na existencii osobitných väzieb regionálneho alebo iného charakteru medzi zúčastnenými štátmi.

Článok 53

1. Dohovor sa uplatní na opatrenia, len ak sa prijali v určitom štáte po nadobudnutí platnosti dohovoru pre tento štát.
2. Dohovor sa uplatní na uznanie a výkon opatrení, ktoré sa prijali po nadobudnutí platnosti dohovoru medzi štátom, v ktorom boli opatrenia prijaté, a dožiadaným štátom.

Článok 54

1. Ústrednému orgánu alebo inému orgánu zmluvného štátu sa každá písomnosť zasiela v pôvodnom jazyku s pripojeným prekladom do úradného jazyka alebo do jedného z úradných jazykov dožiadaného štátu, alebo ak taký preklad nie je možný, s prekladom do francúzskeho alebo do anglického jazyka.
2. Zmluvný štát však môže výhradou podľa článku 60 vylúčiť použitie francúzskeho alebo anglického jazyka, nie však obidvoch.

Článok 55

1. Zmluvný štát si môže podľa článku 60 vyhradiť,
   a) že iba jeho orgány majú právomoc prijímať opatrenia na ochranu majetku dieťaťa, ktorý sa nachádza na území tohto štátu,
   b) právo neuznať rodičovské právo alebo povinnosť, alebo opatrenie v rozsahu, v akom je nezlučiteľné s opatrením prijatým vo vzťahu k takému majetku jeho orgánmi.
2. Výhrada sa môže týkať iba niektorých druhov majetku.

Článok 56

Generálny tajomník Haagskej konferencie medzinárodného práva súkromného zvolá v pravidelných intervaloch Zvláštnu komisiu na účely vyhodnocovania praktického vykonávania tohto dohovoru.

VII. KAPITOLA
ZÁVEREČNÉ USTANOVENIA

Článok 57

1. Dohovor je otvorený na podpis štátmi, ktoré boli členmi Haagskej konferencie medzinárodného práva súkromného v čase jej osemnásteho zasadnutia.
2. Dohovor podlieha ratifikácii, prijatiu alebo schváleniu a ratifikačné listiny alebo listiny o prijatí alebo schválení sa uložia na Ministerstve zahraničných vecí Holandského kráľovstva, depozitára dohovoru.

Článok 58

1. Každý iný štát môže k dohovoru pristúpiť po tom, ako dohovor nadobudol platnosť podľa článku 61 ods. 1.
2. Listina o prístupe sa uloží u depozitára dohovoru.
3. Prístup nadobudne platnosť iba vo vzťahu medzi pristupujúcim štátom a tými zmluvnými štátmi, ktoré neuplatnili námietku proti jeho prístupu do šiestich mesiacov po doručení oznámenia podľa článku 63 písm. b). Štát môže takú námietku uplatniť aj pri ratifikácii, prijatí alebo schválení, ktoré nasledujú po prístupe. Tieto námietky sa oznámia depozitárovi dohovoru.

Článok 59

1. Ak má štát dva územné celky alebo viac územných celkov, v ktorých sa vo veciach upravených týmto dohovorom uplatňujú rôzne systémy práva, pri podpise, ratifikácii, prijatí, schválení alebo prístupe môže vyhlásiť, že dohovor sa uplatní na všetky jeho územné celky alebo iba na niektoré z nich, a toto svoje vyhlásenie môže kedykoľvek zmeniť novým vyhlásením.
2. Každé také vyhlásenie sa oznámi depozitárovi dohovoru a musia sa v ňom výslovne označiť územné celky, na ktoré sa dohovor uplatní.
3. Ak štát neurobí vyhlásenie podľa tohto článku, dohovor sa uplatní na všetky územné celky tohto štátu.

Článok 60

1. Každý štát môže najneskôr pri ratifikácii, prijatí, schválení alebo prístupe, alebo pri vyhlásení podľa článku 59 uplatniť jednu výhradu alebo obe výhrady podľa článku 54 ods. 2 a článku 55. Iné výhrady sa nepripúšťajú.
2. Každý štát môže kedykoľvek odvolať výhradu, ktorú uplatnil. Toto odvolanie oznámi depozitárovi dohovoru.
3. Platnosť výhrady sa skončí prvým dňom tretieho kalendárneho mesiaca po oznámení podľa predchádzajúceho odseku.

Článok 61

1. Dohovor nadobudne platnosť prvým dňom mesiaca nasledujúceho po uplynutí troch mesiacov odo dňa uloženia tretej ratifikačnej listiny, listiny o prijatí alebo schválení podľa článku 57.
2. Potom dohovor nadobudne platnosť
   a) pre každý štát, ktorý ho ratifikuje, prijme alebo schváli neskôr, prvým dňom mesiaca nasledujúceho po uplynutí troch mesiacov odo dňa uloženia jeho ratifikačnej listiny, listiny o prijatí alebo schválení,
   b) pre každý pristupujúci štát prvým dňom mesiaca nasledujúceho po uplynutí troch mesiacov, ktoré uplynuli po šiestich mesiacoch podľa článku 58 ods. 3,
   c) pre územné celky, na ktoré sa dohovor rozšíril podľa článku 59, prvým dňom mesiaca nasledujúceho po uplynutí troch mesiacov po oznámení podľa tohto článku.

Článok 62

1. Každý zmluvný štát môže dohovor vypovedať písomným oznámením depozitárovi dohovoru. Výpoveď sa môže obmedziť iba na niektoré územné celky, na ktoré sa dohovor uplatňuje.
2. Výpoveď nadobudne platnosť prvým dňom mesiaca nasledujúceho po uplynutí dvanástich mesiacov po doručení oznámenia depozitárovi dohovoru. Ak je na nadobudnutie platnosti výpovede v oznámení určená dlhšia lehota, výpoveď nadobudne platnosť až uplynutím tohto dlhšieho obdobia.

Článok 63

Depozitár dohovoru oznámi členským štátom Haagskej konferencie medzinárodného práva súkromného a štátom, ktoré k dohovoru pristúpili podľa článku 58,

a) podpisy, ratifikácie, prijatia a schválenia podľa článku 57,

b) prístupy a námietky proti prístupom podľa článku 58,

c) dátum nadobudnutia platnosti dohovoru podľa článku 61,

d) vyhlásenia podľa článku 34 ods. 2 a článku 59,

e) dohody podľa článku 39,

f) výhrady uvedené v článku 54 ods. 2 a článku 55 a odvolania výhrad podľa článku 60 ods. 2,

g) výpovede podľa článku 62.

Na dôkaz toho podpísaní, riadne na to splnomocnení podpísali tento dohovor.

Dané v Haagu 19. októbra 1996 v anglickom a francúzskom jazyku, pričom obe znenia majú rovnakú platnosť, v jednom vyhotovení, ktoré sa uloží v archívoch vlády Holandského kráľovstva a ktorého overený odpis sa odovzdá diplomatickou cestou každému štátu, ktorý bol členom Haagskej konferencie medzinárodného práva súkromného v čase jej osemnásteho zasadnutia.

PRÍLOHA

ZOZNAM ZMLUVNÝCH STRÁN DOHOVORU K 1. JANUÁRU 2002 A PREHĽAD ICH VÝHRAD A VYHLÁSENÍ

Aktualizovaný zoznam zmluvných strán dohovoru a textov ich výhrad a vyhlásení možno získať na internetovej stránke Haagskej konferencie medzinárodného práva súkromného na adrese http://www.hcch.net/e/status/stat34e.html (po anglicky) alebo http://www.hcch.net/f/status/stat34f.html (po francúzsky).

1. Česká republika

a) Dohovor pre Českú republiku nadobudol platnosť 1. januára 2002.
b) Ratifikačná listina Českej republiky k dohovoru obsahuje tieto vyhlásenia:

„Podľa článku 29 dohovoru Česká republika má česť určiť Úřad pro mezinárodně právní ochranu detí so sídlom v Brne, Benešova 22, ako ústredný orgán na vykonávanie úloh uložených dohovorom.

Podľa článku 34 ods. 2 dohovoru Česká republika má česť vyhlásiť, že žiadosti podľa článku 34 ods. 1 dohovoru sa jej orgánom musia zasielať cez Úřad pro mezinárodně právní ochranu detí so sídlom v Brne, Benešova 22.

Podľa článku 44 dohovoru Česká republika má česť určiť Ministerství spravedlnosti České republiky so sídlom v Prahe 2, Vyšehradská 16, ako orgán, ktorému sa majú zasielať žiadosti o prevzatie alebo odovzdanie právomoci podľa článkov 8 a 9 dohovoru týkajúce sa súdneho konania v Českej republike alebo v inom zmluvnom štáte. Iné žiadosti podľa článkov 8 a 9 dohovoru a žiadosti o súhlas s umiestnením dieťaťa do pestúnskej alebo do ústavnej starostlivosti podľa článku 33 dohovoru sa majú zasielať na Úřad pro mezinárodně právní ochranu detí so sídlom v Brne, Benešova 22.“.

2. Monako

a) Dohovor pre Monako nadobudol platnosť 1. januára 2002.
b) Monako pri podpise a uložení ratifikačnej listiny vyhlásenia ani výhrady neurobilo.

3. Slovenská republika

a) Dohovor pre Slovenskú republiku nadobudol platnosť 1. januára 2002.
b) Ratifikačná listina Slovenskej republiky k dohovoru obsahuje túto výhradu a vyhlásenie:

„Podľa článku 60 dohovoru si Slovenská republika vyhradzuje právomoc svojich orgánov na prijímanie opatrení na ochranu nehnuteľného majetku dieťaťa, ktorý sa nachádza na území Slovenskej republiky, a vyhradzuje si právo neuznať rodičovské právo alebo povinnosť, alebo opatrenie v rozsahu, v akom je nezlučiteľné s opatrením prijatým vo vzťahu k takému majetku jej orgánmi.

Slovenská republika vyhlasuje, že žiadosti podľa článku 34 ods. 1 dohovoru sa smú zasielať jej orgánom len prostredníctvom ústredného orgánu.

Podľa článkov 29, 40 a 44 tohto dohovoru Slovenská republika určila tieto orgány:

1. **ako ústredný orgán podľa článku 29:**

Ministerstvo spravodlivosti SR,
Župné námestie 13,
813 11 Bratislava;

2. **podľa článku 44 ako orgán, ktorému sa majú zasielať žiadosti podľa článku 33:**

Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny SR,
Špitálska 4,
816 43 Bratislava;

3. **ako orgán na vydávanie osvedčení podľa článku 40:**

Centrum pre medzinárodnoprávnu ochranu detí a mládeže,
Špitálska 6,
P.O. Box 57,
814 99 Bratislava.“.

PRÍLOHA

ZOZNAM ZMLUVNÝCH STRÁN DOHOVORU K 1. JANUÁRU 2002 A PREHĽAD ICH VÝHRAD A VYHLÁSENÍ

Aktualizovaný zoznam zmluvných strán dohovoru a textov ich výhrad a vyhlásení možno získať na internetovej stránke Haagskej konferencie medzinárodného práva súkromného na adrese http://www.hcch.net/e/status/stat34e.html (po anglicky) alebo http://www.hcch.net/f/status/stat34f.html (po francúzsky).

1. Česká republika

a) Dohovor pre Českú republiku nadobudol platnosť 1. januára 2002.

b) Ratifikačná listina Českej republiky k dohovoru obsahuje tieto vyhlásenia:

„Podľa článku 29 dohovoru Česká republika má česť určiť Úřad pro mezinárodně právní ochranu detí so sídlom v Brne, Benešova 22, ako ústredný orgán na vykonávanie úloh uložených dohovorom.

Podľa článku 34 ods. 2 dohovoru Česká republika má česť vyhlásiť, že žiadosti podľa článku 34 ods. 1 dohovoru sa jej orgánom musia zasielať cez Úřad pro mezinárodně právní ochranu detí so sídlom v Brne, Benešova 22.

Podľa článku 44 dohovoru Česká republika má česť určiť Ministerství spravedlnosti České republiky so sídlom v Prahe 2, Vyšehradská 16, ako orgán, ktorému sa majú zasielať žiadosti o prevzatie alebo odovzdanie právomoci podľa článkov 8 a 9 dohovoru týkajúce sa súdneho konania v Českej republike alebo v inom zmluvnom štáte. Iné žiadosti podľa článkov 8 a 9 dohovoru a žiadosti o súhlas s umiestnením dieťaťa do pestúnskej alebo do ústavnej starostlivosti podľa článku 33 dohovoru sa majú zasielať na Úřad pro mezinárodně právní ochranu detí so sídlom v Brne, Benešova 22.“.

2. Monako

a) Dohovor pre Monako nadobudol platnosť 1. januára 2002.

b) Monako pri podpise a uložení ratifikačnej listiny vyhlásenia ani výhrady neurobilo.

3. Slovenská republika

a) Dohovor pre Slovenskú republiku nadobudol platnosť 1. januára 2002.

b) Ratifikačná listina Slovenskej republiky k dohovoru obsahuje túto výhradu a vyhlásenie:

„Podľa článku 60 dohovoru si Slovenská republika vyhradzuje právomoc svojich orgánov na prijímanie opatrení na ochranu nehnuteľného majetku dieťaťa, ktorý sa nachádza na území Slovenskej republiky, a vyhradzuje si právo neuznať rodičovské právo alebo povinnosť, alebo opatrenie v rozsahu, v akom je nezlučiteľné s opatrením prijatým vo vzťahu k takému majetku jej orgánmi.

Slovenská republika vyhlasuje, že žiadosti podľa článku 34 ods. 1 dohovoru sa smú zasielať jej orgánom len prostredníctvom ústredného orgánu.

Podľa článkov 29, 40 a 44 tohto dohovoru Slovenská republika určila tieto orgány:

1. ako ústredný orgán podľa článku 29:

Ministerstvo spravodlivosti SR,

Župné námestie 13,

813 11 Bratislava;

2. podľa článku 44 ako orgán, ktorému sa majú zasielať žiadosti podľa článku 33:

Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny SR,

Špitálska 4,

816 43 Bratislava;

3. ako orgán na vydávanie osvedčení podľa článku 40:

Centrum pre medzinárodnoprávnu ochranu detí a mládeže,

Špitálska 6,

P.O. Box 57,

814 99 Bratislava.“.

Príloha
k č. 344/2002 Z. z.

CONVENTION

ON JURISDICTION, APPLICABLE LAW, RECOGNITION, ENFORCEMENT AND CO-OPERATION IN RESPECT OF PARENTAL RESPONSIBILITY AND MEASURES FOR THE PROTECTION OF CHILDREN (Concluded 19 October 1996)

The States signatory to the present Convention,

Considering the need to improve the protection of children in international situations,

Wishing to avoid conflicts between their legal systems in respect of jurisdiction, applicable law, recognition and enforcement of measures for the protection of children,

Recalling the importance of international co-operation for the protection of children,

Confirming that the best interests of the child are to be a primary consideration,

Noting that the Convention of 5 October 1961 concerning the powers of authorities and the law applicable in respect of the protection of minors is in need of revision,

Desiring to establish common provisions to this effect, taking into account the United Nations Convention on the Rights of the Child of 20 November 1989,

Have agreed on the following provisions –

CHAPTER I

SCOPE OF THE CONVENTION

Article 1

1. The objects of the present Convention are –
(a) to determine the State whose authorities have jurisdiction to take measures directed to the protection of the person or property of the child;
(b) to determine which law is to be applied by such authorities in exercising their jurisdiction;
(c) to determine the law applicable to parental responsibility;
(d) to provide for the recognition and enforcement of such measures of protection in all Contracting States;
(e) to establish such co-operation between the authorities of the Contracting States as may be necessary in order to achieve the purposes of this Convention.

2. For the purposes of this Convention, the term "parental responsibility" includes parental authority, or any analogous relationship of authority determining the rights, powers and responsibilities of parents, guardians or other legal representatives in relation to the person or the property of the child.

Article 2

The Convention applies to children from the moment of their birth until they reach the age of 18 years.

Article 3

The measures referred to in Article 1 may deal in particular with –
(a) the attribution, exercise, termination or restriction of parental responsibility, as well as its delegation;
(b) rights of custody, including rights relating to the care of the person of the child and, in particular, the right to determine the child's place of residence, as well as rights of access including the right to take a child for a limited period of time to a place other than the child's habitual residence;
(c) guardianship, curatorship and analogous institutions;
(d) the designation and functions of any person or body having charge of the child's person or property, representing or assisting the child;
(e) the placement of the child in a foster family or in institutional care, or the provision of care by kafala or an analogous institution;
(f) the supervision by a public authority of the care of a child by any person having charge of the child;
(g) the administration, conservation or disposal of the child's property.

Article 4

The Convention does not apply to –
(a) the establishment or contesting of a parent-child relationship;
(b) decisions on adoption, measures preparatory to adoption, or the annulment or revocation of adoption;
(c) the name and forenames of the child;
(d) emancipation;
(e) maintenance obligations;
(f) trusts or succession;
(g) social security;
(h) public measures of a general nature in matters of education or health;

(i) measures taken as a result of penal offences committed by children;
(j) decisions on the right of asylum and on immigration.

CHAPTER II

JURISDICTION

Article 5

1. The judicial or administrative authorities of the Contracting State of the habitual residence of the child have jurisdiction to take measures directed to the protection of the child's person or property.

2. Subject to Article 7, in case of a change of the child's habitual residence to another Contracting State, the authorities of the State of the new habitual residence have jurisdiction.

Article 6

1. For refugee children and children who, due to disturbances occurring in their country, are internationally displaced, the authorities of the Contracting State on the territory of which these children are present as a result of their displacement have the jurisdiction provided for in paragraph 1 of Article 5.

2. The provisions of the preceding paragraph also apply to children whose habitual residence cannot be established.

Article 7

1. In case of wrongful removal or retention of the child, the authorities of the Contracting State in which the child was habitually resident immediately before the removal or retention keep their jurisdiction until the child has acquired a habitual residence in another State, and
(a) each person, institution or other body having rights of custody has acquiesced in the removal or retention; or
(b) the child has resided in that other State for a period of at least one year after the person, institution or other body having rights of custody has or should have had knowledge of the whereabouts of the child, no request for return lodged within that period is still pending, and the child is settled in his or her new environment.

2. The removal or the retention of a child is to be considered wrongful where –
(a) it is in breach of rights of custody attributed to a person, an institution or any other body, either jointly or alone, under the law of the State in which the child was habitually resident immediately before the removal or retention; and
(b) at the time of removal or retention those rights were actually exercised, either jointly or alone, or would have been so exercised but for the removal or retention.

The rights of custody mentioned in sub-paragraph (a) above, may arise in particular by operation of law or by reason of a judicial or administrative decision, or by reason of an agreement having legal effect under the law of that State.

3. So long as the authorities first mentioned in paragraph 1 keep their jurisdiction, the authorities of the Contracting State to which the child has been removed or in which he or she has been retained can take only such urgent measures under Article 11 as are necessary for the protection of the person or property of the child.

Article 8

1. By way of exception, the authority of a Contracting State having jurisdiction under Article 5 or 6, if it considers that the authority of another Contracting State would be better placed in the particular case to assess the best interests of the child, may either
– request that other authority, directly or with the assistance of the Central Authority of its State, to assume jurisdiction to take such measures of protection as it considers to be necessary, or
– suspend consideration of the case and invite the parties to introduce such a request before the authority of that other State.

2. The Contracting States whose authorities may be addressed as provided in the preceding paragraph are
(a) a State of which the child is a national,
(b) a State in which property of the child is located,
(c) a State whose authorities are seized of an application for divorce or legal separation of the child's parents, or for annulment of their marriage,
(d) a State with which the child has a substantial connection.

3. The authorities concerned may proceed to an exchange of views.

4. The authority addressed as provided in paragraph 1 may assume jurisdiction, in place of the authority having jurisdiction under Article 5 or 6, if it considers that this is in the child's best interests.

Article 9

1. If the authorities of a Contracting State referred to in Article 8, paragraph 2, consider that they are better placed in the particular case to assess the child's best interests, they may either
– request the competent authority of the Contracting State of the habitual residence of the child, directly or with the assistance of the Central Authority of that State, that they be authorised to exercise jurisdiction to take the measures of protection which they consider to be necessary, or
– invite the parties to introduce such a request before the authority of the Contracting State of the habitual residence of the child.

2. The authorities concerned may proceed to an exchange of views.

3. The authority initiating the request may exercise jurisdiction in place of the authority of the Contracting State of the habitual residence of the child only if the latter authority has accepted the request.

Article 10

1. Without prejudice to Articles 5 to 9, the authorities of a Contracting State exercising jurisdiction to decide upon an application for divorce or legal separation of the parents of a child habitually resident in another Contracting State, or for annulment of their marriage, may, if the law of their State so provides, take measures directed to the protection of the person or property of such child if

(a) at the time of commencement of the proceedings, one of his or her parents habitually resides in that State and one of them has parental responsibility in relation to the child, and

(b) the jurisdiction of these authorities to take such measures has been accepted by the parents, as well as by any other person who has parental responsibility in relation to the child, and is in the best interests of the child.

2. The jurisdiction provided for by paragraph 1 to take measures for the protection of the child ceases as soon as the decision allowing or refusing the application for divorce, legal separation or annulment of the marriage has become final, or the proceedings have come to an end for another reason.

Article 11

1. In all cases of urgency, the authorities of any Contracting State in whose territory the child or property belonging to the child is present have jurisdiction to take any necessary measures of protection.

2. The measures taken under the preceding paragraph with regard to a child habitually resident in a Contracting State shall lapse as soon as the authorities which have jurisdiction under Articles 5 to 10 have taken the measures required by the situation.

3. The measures taken under paragraph 1 with regard to a child who is habitually resident in a non-Contracting State shall lapse in each Contracting State as soon as measures required by the situation and taken by the authorities of another State are recognised in the Contracting State in question.

Article 12

1. Subject to Article 7, the authorities of a Contracting State in whose territory the child or property belonging to the child is present have jurisdiction to take measures of a provisional character for the protection of the person or property of the child which have a territorial effect limited to the State in question, in so far as such measures are not incompatible with measures already taken by authorities which have jurisdiction under Articles 5 to 10.

2. The measures taken under the preceding paragraph with regard to a child habitually resident in a Contracting State shall lapse as soon as the authorities which have jurisdiction under Articles 5 to 10 have taken a decision in respect of the measures of protection which may be required by the situation.

3. The measures taken under paragraph 1 with regard to a child who is habitually resident in a non-Contracting State shall lapse in the Contracting State where the measures were taken as soon as measures required by the situation and taken by the authorities of another State are recognised in the Contracting State in question.

Article 13

1. The authorities of a Contracting State which have jurisdiction under Articles 5 to 10 to take measures for the protection of the person or property of the child must abstain from exercising this jurisdiction if, at the time of the commencement of the proceedings, corresponding measures have been requested from the authorities of another Contracting State having jurisdiction under Articles 5 to 10 at the time of the request and are still under consideration.

2. The provisions of the preceding paragraph shall not apply if the authorities before whom the request for measures was initially introduced have declined jurisdiction.

Article 14

The measures taken in application of Articles 5 to 10 remain in force according to their terms, even if a change of circumstances has eliminated the basis upon which jurisdiction was founded, so long as the authorities which have jurisdiction under the Convention have not modified, replaced or terminated such measures.

CHAPTER III

APPLICABLE LAW

Article 15

1. In exercising their jurisdiction under the provisions of Chapter II, the authorities of the Contracting States shall apply their own law.

2. However, in so far as the protection of the person or the property of the child requires, they may exceptionally apply or take into consideration the law of another State with which the situation has a substantial connection.

3. If the child's habitual residence changes to another Contracting State, the law of that other State governs, from the time of the change, the conditions of application of the measures taken in the State of the former habitual residence.

Article 16

1. The attribution or extinction of parental responsibility by operation of law, without the intervention of a judicial or administrative authority, is governed by the law of the State of the habitual residence of the child.

2. The attribution or extinction of parental responsibility by an agreement or a unilateral act, without intervention of a judicial or administrative authority, is governed by the law of the State of the child's habitual residence at the time when the agreement or unilateral act takes effect.

3. Parental responsibility which exists under the law of the State of the child's habitual residence subsists after a change of that habitual residence to another State.

4. If the child's habitual residence changes, the attribution of parental responsibility by operation of law to a person who does not already have such responsibility is governed by the law of the State of the new habitual residence.

Article 17

The exercise of parental responsibility is governed by the law of the State of the child's habitual residence. If the child's habitual residence changes, it is governed by the law of the State of the new habitual residence.

Article 18

The parental responsibility referred to in Article 16 may be terminated, or the conditions of its exercise modified, by measures taken under this Convention.

Article 19

1. The validity of a transaction entered into between a third party and another person who would be entitled to act as the child's legal representative under the law of the State where the transaction was concluded cannot be contested, and the third party cannot be held liable, on the sole ground that the other person was not entitled to act as the child's legal representative under the law designated by the provisions of this Chapter, unless the third party knew or should have known that the parental responsibility was governed by the latter law.

2. The preceding paragraph applies only if the transaction was entered into between persons present on the territory of the same State.

Article 20

The provisions of this Chapter apply even if the law designated by them is the law of a non-Contracting State.

Article 21

1. In this Chapter the term "law" means the law in force in a State other than its choice of law rules.

2. However, if the law applicable according to Article 16 is that of a non-Contracting State and if the choice of law rules of that State designate the law of another non-Contracting State which would apply its own law, the law of the latter State applies. If that other non-Contracting State would not apply its own law, the applicable law is that designated by Article 16.

Article 22

The application of the law designated by the provisions of this Chapter can be refused only if this application would be manifestly contrary to public policy, taking into account the best interests of the child.

CHAPTER IV

RECOGNITION AND ENFORCEMENT

Article 23

1. The measures taken by the authorities of a Contracting State shall be recognised by operation of law in all other Contracting States.

2. Recognition may however be refused –

(a) if the measure was taken by an authority whose jurisdiction was not based on one of the grounds provided for in Chapter II;
(b) if the measure was taken, except in a case of urgency, in the context of a judicial or administrative proceeding, without the child having been provided the opportunity to be heard, in violation of fundamental principles of procedure of the requested State;
(c) on the request of any person claiming that the measure infringes his or her parental responsibility, if such measure was taken, except in a case of urgency, without such person having been given an opportunity to be heard;
(d) if such recognition is manifestly contrary to public policy of the requested State, taking into account the best interests of the child;
(e) if the measure is incompatible with a later measure taken in the non-Contracting State of the habitual residence of the child, where this later measure fulfils the requirements for recognition in the requested State;
(f) if the procedure provided in Article 33 has not been complied with.

Article 24

Without prejudice to Article 23, paragraph 1, any interested person may request from the competent authorities of a Contracting State that they decide on the recognition or non-recognition of a measure taken in another Contracting State. The procedure is governed by the law of the requested State.

Article 25

The authority of the requested State is bound by the findings of fact on which the authority of the State where the measure was taken based its jurisdiction.

Article 26

1. If measures taken in one Contracting State and enforceable there require enforcement in another Contracting State, they shall, upon request by an interested party, be declared enforceable or registered for the purpose of enforcement in that other State according to the procedure provided in the law of the latter State.

2. Each Contracting State shall apply to the declaration of enforceability or registration a simple and rapid procedure.

3. The declaration of enforceability or registration may be refused only for one of the reasons set out in Article 23, paragraph 2.

Article 27

Without prejudice to such review as is necessary in the application of the preceding Articles, there shall be no review of the merits of the measure taken.

Article 28

Measures taken in one Contracting State and declared enforceable, or registered for the purpose of enforcement, in another Contracting State shall be enforced in the latter State as if they had been taken by the authorities of that State. Enforcement takes place in accordance with the law of the requested State to the extent provided by such law, taking into consideration the best interests of the child.

CHAPTER V

CO-OPERATION

Article 29

1. A Contracting State shall designate a Central Authority to discharge the duties which are imposed by the Convention on such authorities.

2. Federal States, States with more than one system of law or States having autonomous territorial units shall be free to appoint more than one Central Authority and to specify the territorial or personal extent of their functions. Where a State has appointed more than one Central Authority, it shall designate the Central Authority to which any communication may be addressed for transmission to the appropriate Central Authority within that State.

Article 30

1. Central Authorities shall co-operate with each other and promote co-operation amongst the competent authorities in their States to achieve the purposes of the Convention.

2. They shall, in connection with the application of the Convention, take appropriate steps to provide information as to the laws of, and services available in, their States relating to the protection of children.

Article 31

The Central Authority of a Contracting State, either directly or through public authorities or other bodies, shall take all appropriate steps to –

(a) facilitate the communications and offer the assistance provided for in Articles 8 and 9 and in this Chapter;
(b) facilitate, by mediation, conciliation or similar means, agreed solutions for the protection of the person or property of the child in situations to which the Convention applies;
(c) provide, on the request of a competent authority of another Contracting State, assistance in discovering the whereabouts of a child where it appears that the child may be present and in need of protection within the territory of the requested State.

Article 32

On a request made with supporting reasons by the Central Authority or other competent authority of any Contracting State with which the child has a substantial connection, the Central Authority of the Contracting State in which the child is habitually resident and present may, directly or through public authorities or other bodies,

(a) provide a report on the situation of the child;
(b) request the competent authority of its State to consider the need to take measures for the protection of the person or property of the child.

Article 33

1. If an authority having jurisdiction under Articles 5 to 10 contemplates the placement of the child in a foster family or institutional care, or the provision of care by kafala or an analogous institution, and if such placement or such provision of care is to take place in another Contracting State, it shall first consult with the Central Authority or other competent authority of the latter State. To that effect it shall transmit a report on the child together with the reasons for the proposed placement or provision of care.

2. The decision on the placement or provision of care may be made in the requesting State only if the Central Authority or other competent authority of the requested State has consented to the placement or provision of care, taking into account the child's best interests.

Article 34

1. Where a measure of protection is contemplated,

the competent authorities under the Convention, if the situation of the child so requires, may request any authority of another Contracting State which has information relevant to the protection of the child to communicate such information.

2. A Contracting State may declare that requests under paragraph 1 shall be communicated to its authorities only through its Central Authority.

Article 35

1. The competent authorities of a Contracting State may request the authorities of another Contracting State to assist in the implementation of measures of protection taken under this Convention, especially in securing the effective exercise of rights of access as well as of the right to maintain direct contacts on a regular basis.

2. The authorities of a Contracting State in which the child does not habitually reside may, on the request of a parent residing in that State who is seeking to obtain or to maintain access to the child, gather information or evidence and may make a finding on the suitability of that parent to exercise access and on the conditions under which access is to be exercised. An authority exercising jurisdiction under Articles 5 to 10 to determine an application concerning access to the child, shall admit and consider such information, evidence and finding before reaching its decision.

3. An authority having jurisdiction under Articles 5 to 10 to decide on access may adjourn a proceeding pending the outcome of a request made under paragraph 2, in particular, when it is considering an application to restrict or terminate access rights granted in the State of the child's former habitual residence.

4. Nothing in this Article shall prevent an authority having jurisdiction under Articles 5 to 10 from taking provisional measures pending the outcome of the request made under paragraph 2.

Article 36

In any case where the child is exposed to a serious danger, the competent authorities of the Contracting State where measures for the protection of the child have been taken or are under consideration, if they are informed that the child's residence has changed to, or that the child is present in another State, shall inform the authorities of that other State about the danger involved and the measures taken or under consideration.

Article 37

An authority shall not request or transmit any information under this Chapter if to do so would, in its opinion, be likely to place the child's person or property in danger, or constitute a serious threat to the liberty or life of a member of the child's family.

Article 38

1. Without prejudice to the possibility of imposing reasonable charges for the provision of services, Central Authorities and other public authorities of Contracting States shall bear their own costs in applying the provisions of this Chapter.

2. Any Contracting State may enter into agreements with one or more other Contracting States concerning the allocation of charges.

Article 39

Any Contracting State may enter into agreements with one or more other Contracting States with a view to improving the application of this Chapter in their mutual relations. The States which have concluded such an agreement shall transmit a copy to the depositary of the Convention.

CHAPTER VI

GENERAL PROVISIONS

Article 40

1. The authorities of the Contracting State of the child's habitual residence, or of the Contracting State where a measure of protection has been taken, may deliver to the person having parental responsibility or to the person entrusted with protection of the child's person or property, at his or her request, a certificate indicating the capacity in which that person is entitled to act and the powers conferred upon him or her.

2. The capacity and powers indicated in the certificate are presumed to be vested in that person, in the absence of proof to the contrary.

3. Each Contracting State shall designate the authorities competent to draw up the certificate.

Article 41

Personal data gathered or transmitted under the Convention shall be used only for the purposes for which they were gathered or transmitted.

Article 42

The authorities to whom information is transmitted shall ensure its confidentiality, in accordance with the law of their State.

Article 43

All documents forwarded or delivered under this Convention shall be exempt from legalisation or any analogous formality.

Article 44

Each Contracting State may designate the

authorities to which requests under Articles 8, 9 and 33 are to be addressed.

Article 45

1. The designations referred to in Articles 29 and 44 shall be communicated to the Permanent Bureau of the Hague Conference on Private International Law.

2. The declaration referred to in Article 34, paragraph 2, shall be made to the depositary of the Convention.

Article 46

A Contracting State in which different systems of law or sets of rules of law apply to the protection of the child and his or her property shall not be bound to apply the rules of the Convention to conflicts solely between such different systems or sets of rules of law.

Article 47

In relation to a State in which two or more systems of law or sets of rules of law with regard to any matter dealt with in this Convention apply in different territorial units –

1. any reference to habitual residence in that State shall be construed as referring to habitual residence in a territorial unit;

2. any reference to the presence of the child in that State shall be construed as referring to presence in a territorial unit;

3. any reference to the location of property of the child in that State shall be construed as referring to location of property of the child in a territorial unit;

4. any reference to the State of which the child is a national shall be construed as referring to the territorial unit designated by the law of that State or, in the absence of relevant rules, to the territorial unit with which the child has the closest connection;

5. any reference to the State whose authorities are seized of an application for divorce or legal separation of the child's parents, or for annulment of their marriage, shall be construed as referring to the territorial unit whose authorities are seized of such application;

6. any reference to the State with which the child has a substantial connection shall be construed as referring to the territorial unit with which the child has such connection;

7. any reference to the State to which the child has been removed or in which he or she has been retained shall be construed as referring to the relevant territorial unit to which the child has been removed or in which he or she has been retained;

8. any reference to bodies or authorities of that State, other than Central Authorities, shall be construed as referring to those authorised to act in the relevant territorial unit;

9. any reference to the law or procedure or authority of the State in which a measure has been taken shall be construed as referring to the law or procedure or authority of the territorial unit in which such measure was taken;

10. any reference to the law or procedure or authority of the requested State shall be construed as referring to the law or procedure or authority of the territorial unit in which recognition or enforcement is sought.

Article 48

For the purpose of identifying the applicable law under Chapter III, in relation to a State which comprises two or more territorial units each of which has its own system of law or set of rules of law in respect of matters covered by this Convention, the following rules apply –

(a) if there are rules in force in such a State identifying which territorial unit's law is applicable, the law of that unit applies;

(b) in the absence of such rules, the law of the relevant territorial unit as defined in Article 47 applies.

Article 49

For the purpose of identifying the applicable law under Chapter III, in relation to a State which has two or more systems of law or sets of rules of law applicable to different categories of persons in respect of matters covered by this Convention, the following rules apply –

(a) if there are rules in force in such a State identifying which among such laws applies, that law applies;

(b) in the absence of such rules, the law of the system or the set of rules of law with which the child has the closest connection applies.

Article 50

This Convention shall not affect the application of the Convention of 25 October 1980 on the Civil Aspects of International Child Abduction, as between Parties to both Conventions. Nothing, however, precludes provisions of this Convention from being invoked for the purposes of obtaining the return of a child who has been wrongfully removed or retained or of organising access rights.

Article 51

In relations between the Contracting States this Convention replaces the Convention of 5 October 1961 concerning the powers of authorities and the law applicable in respect of the protection of minors, and the Convention governing the guardianship of minors, signed at The Hague 12 June 1902, without prejudice to the recognition of measures taken under the Convention of 5 October 1961 mentioned above.

Article 52

1. This Convention does not affect any international instrument to which Contracting States are Parties and which contains provisions on matters governed by the Convention, unless a contrary declaration is made by the States Parties to such instrument.

2. This Convention does not affect the possibility for one or more Contracting States to conclude agreements which contain, in respect of children habitually resident in any of the States Parties to such agreements, provisions on matters governed by this Convention.

3. Agreements to be concluded by one or more Contracting States on matters within the scope of this Convention do not affect, in the relationship of such States with other Contracting States, the application of the provisions of this Convention.

4. The preceding paragraphs also apply to uniform laws based on special ties of a regional or other nature between the States concerned.

Article 53

1. The Convention shall apply to measures only if they are taken in a State after the Convention has entered into force for that State.

2. The Convention shall apply to the recognition and enforcement of measures taken after its entry into force as between the State where the measures have been taken and the requested State.

Article 54

1. Any communication sent to the Central Authority or to another authority of a Contracting State shall be in the original language, and shall be accompanied by a translation into the official language or one of the official languages of the other State or, where that is not feasible, a translation into French or English.

2. However, a Contracting State may, by making a reservation in accordance with Article 60, object to the use of either French or English, but not both.

Article 55

1. A Contracting State may, in accordance with Article 60,

(a) reserve the jurisdiction of its authorities to take measures directed to the protection of property of a child situated on its territory;

(b) reserve the right not to recognise any parental responsibility or measure in so far as it is incompatible with any measure taken by its authorities in relation to that property.

2. The reservation may be restricted to certain categories of property.

Article 56

The Secretary General of the Hague Conference on Private International Law shall at regular intervals convoke a Special Commission in order to review the practical operation of the Convention.

CHAPTER VII

FINAL CLAUSES

Article 57

1. The Convention shall be open for signature by the States which were Members of the Hague Conference on Private International Law at the time of its Eighteenth Session.

2. It shall be ratified, accepted or approved and the instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Ministry of Foreign Affairs of the Kingdom of the Netherlands, depositary of the Convention.

Article 58

1. Any other State may accede to the Convention after it has entered into force in accordance with Article 61, paragraph 1.

2. The instrument of accession shall be deposited with the depositary.

3. Such accession shall have effect only as regards the relations between the acceding State and those Contracting States which have not raised an objection to its accession in the six months after the receipt of the notification referred to in sub-paragraph (b) of Article 63. Such an objection may also be raised by States at the time when they ratify, accept or approve the Convention after an accession. Any such objection shall be notified to the depositary.

Article 59

1. If a State has two or more territorial units in which different systems of law are applicable in relation to matters dealt with in this Convention, it may at the time of signature, ratification, acceptance, approval or accession declare that the Convention shall extend to all its territorial units or only to one or more of them and may modify this declaration by submitting another declaration at any time.

2. Any such declaration shall be notified to the depositary and shall state expressly the territorial units to which the Convention applies.

3. If a State makes no declaration under this Article, the Convention is to extend to all territorial units of that State.

Article 60

1. Any State may, not later than the time of ratification, acceptance, approval or accession, or at the time of making a declaration in terms of Article 59, make one or both of the reservations provided for in Articles 54, paragraph 2, and 55. No other reservation shall be permitted.

2. Any State may at any time withdraw a reservation it has made. The withdrawal shall be notified to the depositary.

3. The reservation shall cease to have effect on the first day of the third calendar month after the notification referred to in the preceding paragraph.

Article 61

1. The Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of three months after the deposit of the third instrument of ratification, acceptance or approval referred to in Article 57.

2. Thereafter the Convention shall enter into force –
(a) for each State ratifying, accepting or approving it subsequently, on the first day of the month following the expiration of three months after the deposit of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession;
(b) for each State acceding, on the first day of the month following the expiration of three months after the expiration of the period of six months provided in Article 58, paragraph 3;
(c) for a territorial unit to which the Convention has been extended in conformity with Article 59, on the first day of the month following the expiration of three months after the notification referred to in that Article.

Article 62

1. A State Party to the Convention may denounce it by a notification in writing addressed to the depositary. The denunciation may be limited to certain territorial units to which the Convention applies.

2. The denunciation takes effect on the first day of the month following the expiration of twelve months after the notification is received by the depositary. Where a longer period for the denunciation to take effect is specified in the notification, the denunciation takes effect upon the expiration of such longer period.

Article 63

The depositary shall notify the States Members of the Hague Conference on Private International Law and the States which have acceded in accordance with Article 58 of the following –
(a) the signatures, ratifications, acceptances and approvals referred to in Article 57;
(b) the accessions and objections raised to accessions referred to in Article 58;
(c) the date on which the Convention enters into force in accordance with Article 61;
(d) the declarations referred to in Articles 34, paragraph 2, and 59;
(e) the agreements referred to in Article 39;
(f) the reservations referred to in Articles 54, paragraph 2, and 55 and the withdrawals referred to in Article 60, paragraph 2;
(g) the denunciations referred to in Article 62.

In witness whereof the undersigned, being duly authorised thereto, have signed this Convention.

Done at The Hague, on the 19th day of October 1996, in the English and French languages, both texts being equally authentic, in a single copy which shall be deposited in the archives of the Government of the Kingdom of the Netherlands, and of which a certified copy shall be sent, through diplomatic channels, to each of the States Members of the Hague Conference on Private International Law at the date of its Eighteenth Session.

Vydavateľ Zbierky zákonov Slovenskej republiky a prevádzkovateľ právneho a informačného portálu Slov-Lex dostupného na webovom sídle www.slov-lex.sk je Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, tel.: 02 571 01 000, e-mail: helpdesk@slov-lex.sk.